

Arrest

nr. 84 244 van 5 juli 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. HAYFRON-BENJAMIN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 11 augustus 1986 geboren in Khademiya, Bagdad. U bent een soenniet van Arabische origine en woonde in de wijk Ameriah. U heeft twee broers en drie zussen. Uw vader is in 2000 hertrouwd en heeft uw moeder verlaten. Hij heeft uw jongste broer Mohammed meegenomen en woont nu in de wijk Salhiyah.

U bent in 2005 afgestudeerd aan de secundaire school voor verpleegkunde. U heeft eind 2010 gesolliciteerd bij het ministerie van defensie. Op 19 juni 2011 werd u aangesteld in het El Sharaf kamp op het directoraat van medische leveringen. U voerde daar een administratieve functie uit, namelijk de registratie van inkomende en uitgaande post. Vanaf dag één was u er onderkorporaal.

In juli 2011 vond u net als de andere inwoners van de wijk Ameriayh een dreigbrief. Hierin viel te lezen dat diegene die samenwerkt met de regering zijn werk moest verlaten, anders zou hij vermoord

worden. De brief was afkomstig van Dawlat al Iraq el Islamiyah, een groepering die behoort tot Al Qaeda. Op 3 augustus 2011 werd u naar het werk gebracht door uw broer (A.), een taxichauffeur. Jullie waren tien minuten onderweg toen jullie voorbij gestoken werden door een rode wagen. De inzittenden hebben jullie beschoten en uw broer kreeg twee kogels in zijn borstkas en één in zijn gezicht. Hij was op slag dood. In de herdenkingsplechtigheid van uw broer vertelde een vriend u dat u het eigenlijke doelwit van de aanslag was. U heeft vervolgens tien dagen verlof aangevraagd.

U heeft op 15 augustus 2011 Bagdad verlaten naar Zakho samen met uw moeder (M.G.O.A.) (O.V. X). Jullie zijn vervolgens naar Turkije gereisd, naar de stad Ederna, waar jullie twee dagen verbleven hebben. U bent dan in een vrachtwagen naar België gereden. U bent op 26 augustus 2011 in België aangekomen, waar u dezelfde dag asiel hebt aangevraagd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten neer: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, een schoolrapport. Verder legt u een kopie neer van de overlijdensakte van (A.), een aanstellingsbrief, kopies van twee badges van het ministerie van defensie, een kopie van de dreigbrief en een veiligheidstoelating.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging hoeft te koesteren zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van de hierna volgende redenen.

Vooreerst dient te worden gesteld dat u geen originele documenten neerlegt om uw tewerkstelling te staven. De badges zijn kopieën en hebben slechts een beperkte bewijswaarde. Nergens op de badges staat bovendien vermeld dat u bij het medische directoraat zou tewerkgesteld zijn, wat mag verbazen. De verklaring die u geeft om het ontbreken van originele stukken te vergoelijken, is bovendien onwaarschijnlijk. U zou geen ontslag genomen hebben, maar wel op het moment dat u uit het land vertrok uw badges en uw wapen via uw vrienden terug aan het ministerie bezorgd hebben (CGVS p.23). U zou dit gedaan hebben omdat een ontslag onaanvaardbaar was voor het ministerie (CGVS p.24). Dit biedt evenwel op geen enkele manier een verklaring voor het feit dat u besloot de originele badges terug binnen te leveren.

Bovendien legt u een document neer waarmee u toegang kon krijgen tot het ministerie van defensie. Het document, eveneens een kopie, is volgens u een veiligheidstoelating (CGVS p.24). Het is evenwel opmerkelijk dat er op een officieel document waarmee u toegang kreeg tot het ministerie van defensie fouten geschreven staan. De datum in het Arabisch verschilt immers flagrant met de datum in westerse cijfers. Zo zou u volgens de Arabische versie toegang hebben van 3 juli tot 11 juli. Men heeft zelfs nagelaten een jaartal te noteren, wat mag verbazen. Volgens de Westerse cijfers mag u dan weer van drie juli 2011 tot 1 september 2011 met dit document het directoraat betreden. Dat er dergelijke fouten op een document geschreven staan, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan.

U verklaart dat u in juli 2011 aangesteld werd in de graad van 'naib arif' (onder)korporaal (CGVS p.12). Gevraagd welk insignes ermee gepaard gingen, antwoordde u correct dat dit twee fijne strepen op de schouder zijn (CGVS p.13). De 'arif' (sergeant), een graad boven die van u, onderscheidt zich met één brede streep (CGVS p.13), zo stelt u. In werkelijkheid mag een arif evenwel drie fijne strepen op de schouder spelden. Het is dan ook zeer opmerkelijk dat u de insignes van de graad net boven u niet correct kan beschrijven, temeer al het personeel militaire kleding droeg en u hier dagelijks mee in aanraking kwam (CGVS p.12).

Gevraagd naar de rangen in het leger, waarvan u als onderkorporaal deel uitmaakte, vergeet u in deze rangorde vrij veel graden op te sommen, ondermeer rais urafa (staff sergeant), naib dabit (sergeant majoor), fariq (luitenant generaal), fariq awwal (generaal) en mushir (majoor). Dit is eigenaardig. Eveneens rankt u zodoende de raid (majoor) voor de naqib (kapitein). Ook dit is opmerkelijk, net als het feit dat u meent dat een naqib (kapitein) twee sterren op de schouders draagt en een grote adelaar op de linkerarm (CGVS p.13). Deze gradatie wordt echter gekenmerkt door drie sterren op de schouder; van een adelaar is er geen sprake bij een kapitein. Van een (onder)korporaal, ook al heeft u slechts twee maanden gediend, kan aangenomen worden dat hij over dergelijke zaken toch enigszins correcter ingelicht is. Volgens u waren de graden en het leger veranderd en zijn ze niet overal hetzelfde (CGVS p.13). U gaf verder aan dat er geen uniformiteit meer was in het leger omwille van de chaotische toestand (CGVS p.13). Deze stelling is ongeloofwaardig en tegenstrijdig met de objectieve informatie die de militaire gradaties bespreekt. De informatie betreft namelijk 'het Iraakse leger, de luchtmacht en de zeemacht' (zie infomap). Uw verklaring om uw gebrekkige kennis te vergoelijken is zodoende niet aanvaardbaar.

Verder is het opmerkelijk dat uw moeder amper iets weet te zeggen over uw werk. Ze stelt dat u voor de medische dienst werkte van het leger / ministerie van defensie, maar meer kan ze over uw concrete activiteiten niet kwijt (CGVS X p.7). Dit is hoogst merkwaardig: dat uw moeder tot op de dag

van vandaag geen zicht heeft op uw concrete werkinhoud is weinig geloofwaardig, temeer dit de aanleiding voor jullie vertrek uit Irak vormde.

Bovengaan de opmerkingen roepen twijfels op bij uw bewering als onderkorporaal gewerkt te hebben voor een administratieve afdeling van het Iraakse leger.

Ook wat betreft de problemen die u aanhaalt dienen een aantal opmerkingen geformuleerd te worden. U geeft aan dat er in juli 2011 aan iedere inwoner van Ameriyah een dreigbrief bezorgd werd afkomstig van Dawlat al Iraq el Islamiyah, een subgroep van Al Qaeda (CGVS p.14). Het was blijkbaar niet de eerste keer dat er dergelijke brieven verstuurd werden en de inwoners, onder wie uzelf, hechtten er dan ook weinig belang aan, zo zegt u (CGVS p.15). U verklaarde verder dat Al Qaeda de controle over de wijk bezat en doelgerichte moorden uitvoerde op iedereen die bij de overheid werkte (CGVS p.7). U kon echter niemand met naam noemen die hiervan het slachtoffer is geweest (CGVS p.7). Evenmin kon u namen geven van mensen die omwille van die dreigbrief vermoord werden (CGVS p.17, p.19). Het enige incident dat u kan aanhalen is een moord ten tijde van het sektarische geweld (CGVS p.17). Dat, gegeven de context die u schetst, u de enige zou zijn die werkelijk belaagd werd door Al Qaeda omwille van uw voorgehouden functie als administratieve kracht bij het ministerie van defensie, is dan ook weinig aannemelijk. Dat u evenmin zicht heeft op andere gevallen waarbij mensen het slachtoffer werden van gelijkaardige daden van vervolging, doet bovendien verdere twijfels rijzen bij uw bewering door deze vervolging getroffen te zijn geweest.

U zou beschoten zijn op 3 augustus 2011. U werd toen naar uw werk gevoerd door uw broer (A.) (CGVS p.15). Uw broer werkte als taxichauffeur in de wijk Ameriah (CGVS p.15). Gevraagd hoe lang uw broer als taxichauffeur werkte, antwoordde u dat dit sinds twee jaar was (CGVS p.16). Dezelfde vraag werd aan uw moeder gesteld; haar repliek was in tegenstelling tot die van u: "Sedert hij stopte van school. Hij wou niet meer gaan. Hij heeft een taxi gekocht en werkt sinds hij zeventien of achttien jaar is" (CGVS X p.8). Dit wil dus zeggen dat hij volgens uw moeder al negen jaar als taxichauffeur werkte, hij is namelijk in 1985 geboren (CGVS p.5). (A.) was bijgevolg al van voor de val van het regime van Saddam Hoessein taxichauffeur en niet sinds twee jaar, zoals u beweerde. Het is opmerkelijk dat u en uw moeder geen gelijklopende verklaringen over uw broer afleggen. Dit roept dan ook twijfels op bij de waarachtigheid van uw verklaringen over het beroep van uw broer als taxichauffeur en, bij uitbreiding, over de verklaringen inzake de aanslag op uw broer als taxichauffeur.

U stelt dat u het doelwit was en uw broer het slachtoffer is geworden (CGVS p.18). Uw broer zou één kogel in het gezicht gekregen hebben en twee in de borst en was op slag dood (CGVS p.16). U werd helemaal niet geraakt, wat mag verbazen aangezien u het doelwit was (CGVS p.18). U gaf zelf aan dat de moordenaars professioneel te werk gingen (CGVS p.18). Uit de verklaringen van uw moeder blijkt dat zij afleidde dat u het doelwit was op basis van de dreigbrief (CGVS 1120498 p.8). De belagers zouden u gevolgd hebben en alles over u weten (CGVS X p.9). Het is bijgevolg onwaarschijnlijk dat Al Qaeda uw broer met drie kogels zou neerschieten en u er zonder verwondingen vanaf bent gekomen, gezien het een goed georganiseerde groepering is die zich grondig informeert over haar potentiële doelwitten.

U geeft aan dat u het eigenlijke doelwit was, aangezien een vriend u op de herdenking van uw broer dit ingefluisterd heeft (CGVS p.18). Uw verklaringen daaromtrent zijn echter vaag; u weet niet van wie uw vriend de informatie vernomen had. U nam genoegen met volgende uitleg van uw vriend: "Ik heb het vernomen van een paar mensen, maar ik kan niet zeggen van wie" (CGVS p.18). Meer nog, u vond het normaal, want anders zette hij zijn eigen leven op het spel (CGVS p.18). Ook dit is weinig aannemelijk.

Bovengaan de opmerkingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Wat betreft de reisweg leggen u en uw moeder eveneens tegengestelde verklaringen af. Zo zou u samen met uw moeder van Bagdad naar België gereisd zijn. Uw moeder verklaarde vanuit Turkije met een pick-up gereisd te zijn. Jullie zouden niet in de laadruimte gereisd hebben, maar in de cabine op een zetel achter de chauffeur (CGVS X p.9). De chauffeur voorzag jullie van kaas, brood, koekjes en fruitsap (CGVS X p.10). Samen met jullie zou er nog een man meegereisd zijn die voor de aankomst in België reeds uitgestapt was (CGVS X p.10). Uw verklaringen schetsen een volledig ander beeld van de reisweg. U verklaarde dat jullie in de laadruimte van een vrachtwagen gereisd zijn en niets gezien hebben onderweg aangezien u in het donker zaten (CGVS p.22). De laadbak was gemaakt van ijzer en jullie konden langs de achterkant van de laadruimte, die opende met twee grote deuren de laadruimte verlaten (CGVS p.22). De chauffeur zou niets gezegd hebben en u en uw moeder waren de enige personen aanwezig in de vrachtwagen. U zou zelf uw koekjes en fruitsap meegenomen hebben, die jullie onderweg opaten. Dat jullie zich zodanig tegenspreken over jullie reisweg wijst er eens te meer op dat aan de waarachtigheid van jullie verklaringen ernstig moet getwijfeld worden.

Bovenstaande opmerkingen tonen aan dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er in uw hoofde sprake is van een systematische, doelgericht en persoonsgerichte vervolging. De vluchtelingenstatus kan u dan ook niet toebedeeld worden.

De door u neergelegde elementen veranderen deze appreciatie niet. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, woonstkaart en schoolrapport bevestigen samen met uw verklaringen dat u van Bagdad afkomstig bent. De documenten in verband met uw werk als beroepsmilitair zijn allemaal kopies en betreffen dus documenten waarvan de authenticiteit niet kan achterhaald worden. De overlijdensakte van uw broer is eveneens een kopie en heeft slechts weinig bewijswaarde.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid gevisieerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden o.a. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich op een schending van artikel 48/2, 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (verder: vreemdelingenwet), van artikel 1, 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de formele alsook materiële motiveringsplicht in bestuurshandelingen.

Hij herhaalt dat hij zijn land verlaten heeft nadat hij problemen kreeg met terroristen en dat de aanhangers van de groepering geprobeerd hebben hem te vermoorden en dat ze zijn broer gedood hebben. In verband met de documenten stelt hij dat hij voor zijn vertrek uit Irak zijn wapen en badges terug aan het ministerie heeft bezorgd, waardoor hij enkel een kopie van zijn badges heeft. Hij legt bovendien ter staving van zijn asielaanvraag zijn identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en schoolrapport neer. Verzoeker kan er niets aan doen dat er fouten geschreven staan in het document en dat de datum die in het Arabisch geschreven staat, verschilt met deze die in westerse cijfers geschreven werd, aangezien dit een fout is die door de lokale administratie gemaakt is.

In verband met het niet correct beschrijven van de insignes van de graad, stelt verzoeker dat alles op een chaotische manier gebeurt in zijn land en dat hij minder dan twee maanden op het ministerie van defensie werkte.

Met betrekking tot het niet kunnen geven van namen van slachtoffers, stelt verzoeker dat hij pas in juli 2011 een dreigbrief heeft gekregen en dat hij daarna getraumatiseerd was en onmiddellijk plannen begon te maken om het land te verlaten. Hij wou geen tijd verspillen door rond te vragen wie ook een dreigbrief heeft ontvangen. Hij verklaarde trouwens dat alle inwoners van Ameriyah een dreigbrief heeft ontvangen.

Met betrekking tot het motief dat verzoeker en zijn moeder verschillende verklaringen afleggen in verband met zijn broer en zijn reisweg, stelt verzoeker dat hij niet verantwoordelijk is voor de verklaringen van zijn moeder en herhaalt hij dat zijn broer vermoord is door de leden van Dawlat al Iraq el Islamiyah. Hij uit tenslotte een wantrouwen ten opzichte van informatie afkomstig uit Irak.

Het blijkt verder dat verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde om de bescherming in te roepen van de staat tot dewelke hij nu behoort, aangezien hij dit meermaals probeerde zonder succes. Hij heeft geprobeerd om problemen te vermijden door zich elders te vestigen.

Hij werpt tenslotte op dat hij nooit geconfronteerd werd met de informatie waarover het CGVS beschikt en dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom deze informatie beter zou zijn dan informatie van pakweg Human Rights Watch, Amnesty International of het US State Department, *“die een geheel andere klok luiden”*.

2.2.1. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante

bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Verzoeker laat na om originele documenten neer te leggen omtrent zijn tewerkstelling en beperkt zich tot kopieën, die omwille van hun manipuleerbaarheid een beperkte bewijswaarde hebben (stuk 15, Documenten). De uitleg die in het verzoekschrift dezelfde als deze die hij tijdens het gehoor heeft gegeven en dus niet van die aard om te motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft. Op het document waarmee verzoeker toegang kon krijgen tot het ministerie van defensie zijn de fouten dermate ernstig, dat het ten zeerste onwaarschijnlijk is dat een officiële instantie een document zou uitgeven met een datum die in het Arabisch en in westerse cijfers verschilt en waarvan een jaartal ontbreekt. De geloofwaardigheid van dit document dat uitgaat van een autoriteit die instaat voor de veiligheid wordt hierdoor ondermijnd. Enkel stellen dat de lokale administratie een fout heeft gemaakt kan deze ongeloofwaardigheid niet herstellen. Zoals tenslotte terecht in de bestreden beslissing gesteld, bevestigen verzoekers identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, woonstkaart en schoolrapport (stuk 15, Documenten) enkel zijn verklaringen dat hij van Bagdad afkomstig is.

Verder tracht verzoeker zijn gebrek aan kennis omtrent de rangen in het leger en de insignes die gepaard gaan met de graad boven die van verzoeker te vergoelijken door te stellen dat hij maar twee maanden op het ministerie van defensie werkte, terwijl het wezenlijk kenmerk van verzoekers vermeende werkgeven net de hiërarchische structuur is. Verder herhaalt hij zijn verklaring dat alles gebeurt op een chaotische manier (gehoorverslag CGVS, p. 13), terwijl in de bestreden beslissing reeds werd gesteld dat deze stelling ongeloofwaardig is en tegenstrijdig met de objectieve informatie die de militaire gradaties bespreekt (stuk 16, Landeninformatie, 'Rangorde + insignes leger'). Verder laat verzoeker de vaststelling van het CGVS ongemoeid dat het opmerkelijk is dat verzoekers moeder amper iets weet te zeggen over verzoekers werk waardoor deze vaststelling, die de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen rond zijn werk verder aantoont, als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd en de Raad deze tot de zijne maakt.

De bewering dat verzoeker belaagd zou zijn geweest door Al Qaeda omwille van zijn voorgehouden functie bij het ministerie van defensie, is onwaarschijnlijk, aangezien uit het hoger vastgestelde blijkt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker deze functie uitoefende. Daarnaast had verzoeker geen zicht op andere gevallen waarbij mensen het slachtoffer werden van gelijkaardige daden van vervolging (gehoorverslag CGVS, p. 17). Verzoeker tracht dit te vergoelijken door te stellen dat hij getraumatiseerd was na het ontvangen van een dreigbrief en zich bezighield met het plannen van het verlaten van zijn land en daarom geen tijd had om te informeren naar andere slachtoffers. Deze verklaring is echter tegenstrijdig met wat verzoeker tijdens het gehoor stelde, namelijk dat hij weinig belang hechtte aan deze brief (gehoorverslag CGVS, p. 15).

De commissaris-generaal kan, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de kandidaat-vluchteling zich bevindt, alle gegevens onderzoeken die hij nodig acht om zijn beslissing te nemen. Dit onderzoek kan tevens een vergelijking inhouden van de verklaringen van de asielzoeker met bekende objectieve criteria die op het specifieke geval van toepassing zijn of met verklaringen van familieleden. Verzoeker en zijn moeder legden tegengestelde verklaringen af met betrekking tot verzoekers broer A. en de reisroute. Verzoeker tracht deze vaststelling af te wimpelen door te stellen dat hij niet verantwoordelijk is voor de verklaringen van zijn moeder. Hij ontkent de tegenstrijdigheid van de verklaringen aldus niet en verklaart evenmin waarom ze tegenstrijdige verklaringen aflegden, waardoor deze vaststelling overeind blijft en verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn broer en de reisroute niet aannemelijk zijn.

Waar verzoeker opwerpt dat hij nooit werd geconfronteerd met de informatie van het CGVS, dient te worden opgemerkt dat het CGVS niet verplicht is tijdens het gehoor de asielzoeker te confronteren met de beschikbare landeninformatie. De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op

beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonde hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. De stukken met betrekking tot de gebruikte informatiebron bevinden zich bovendien in het administratief dossier en verzoeker heeft ervan kennis kunnen nemen. Hij laat echter na concreet aan te tonen dat de commissaris-generaal er verkeerde of kennelijk onredelijke conclusies zou hebben uit afgeleid.

Verzoeker verwijst wel naar informatie van Human Rights Watch, Amnesty International of het US Department of State en beweert dat deze *“een geheel andere klok luiden”*, maar toont daarmee geenszins aan dat de specifieke informatie over de situatie in Irak waarop de commissaris-generaal zich baseert onjuist zou zijn. Verzoeker beperkt er zich in feite toe op een algemene wijze kritiek te uiten over de volledigheid van de door de verwerende partij gehanteerde bronnen, waarmee hij niet vermogt de op deze bronnen gefundeerde correcte motivering te weerleggen. Verzoeker werpt ook nog op dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met de sociale context waarin hij in Irak leefde, maar laat na concreet uit te werken op welke wijze deze sociale context dan wel de motivering van de bestreden beslissing zou kunnen wijzigen.

De bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt niet dienstig weerlegd zodat ze door de Raad tot zijne wordt gemaakt.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker meent recht te hebben op de subsidiaire beschermingsstatus omwille van zijn Iraakse nationaliteit en het feit dat de situatie in Irak bestaat uit een toestand van oorlog en veralgemeend geweld, waartegen geen bescherming kan worden gezocht.

Gelet op de *sub* 2.2. gedane vaststellingen inzake de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, komt verzoeker niet in aanmerking voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog inzake de algemene veiligheidssituatie in Bagdad kan niet worden gevolgd. Uit de omstandige en gedetailleerde informatie in het administratief dossier, waarin de veiligheidssituatie in Bagdad uitgebreid en nauwgezet wordt geanalyseerd, blijkt dat, de diverse objectieve elementen (het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, luchtbombardementen,...) in acht genomen, de situatie aldaar niet van aard is dat zij beantwoordt aan het bepaalde in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit deze informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad in steeds mindere mate willekeurig van aard is en grotendeels een doelgericht karakter vertoont (stuk 16, Landeninformatie). Op basis van de informatie zoals aanwezig in het dossier dient te worden besloten dat in hoofde van verzoeker geen reëel risico op ernstige schade voorhanden is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS